

Fehér Renátó
HATÁRSÁV (2)

A gesztenyesor tölcseértorkolatában
a főépület – lehorgonyzott anyahajó.
Lassan ereszkedik a fürkésző tekintet,
római számot tanul a homlokzatról,
benézne egy tátongó emeleti szobába.
Hova lát ki, aki odabent párkányra könyököl?
Ha laposat pislant, tengeröböl, különben hegyláb.
Itt régen fiúkat edzetek kiadni parancsot,
csak a vastag zubbonytól nem hallatszott,
ahogy megroppant a bordakosarakban, mint
szökőkútkáva a fagyban, a hősiesség.
A katonás menetoszlopból aztán
a dadogó lépés lett a város szívverése.
Áll a szökőkút közepén, de gyakorlótérnek
nyoma sincs, a ködben sorakozók jajgatása
az évtizedek alatt kinémult a parkból.
A kiképzés szigorát váltotta a kúra rutinja:
az uszoda feszített víztükrét kacska végtag szeli,
a lélegzetvétel ziháló és javíthatatlan,
sziszegő hang szivárog így a szájüregből,
mint szél az allén.
S ott guggol, aki az avarban termést gyűjt,
hallgatag, akár egy turistajelzés.
S ha nem is fértek végül a zsebébe,
emlékszik minden kézbe vett gesztenyére,
formából, színből, fényből, sérülésből
ismeri fel azt is, aki rá vigyáz,
tőle kap arcot, amikor közel ér,
a kezét fogja, ha az osztály kirándul,
fel és alá ezen a határsávon.